

Асен погледна към спящия на междеря Калиман. По всичко той на-
помняше великия Калоян. Суров и безстрашен, смел и справедлив. Още от
малък той показваше от чий род е издънка. Орлето вече разперяше ~~кни~~
дръзко криле. Думата му не ставаше на две. Волята си налагаше на
всички. Етоги сега той бе успял да получи от баща си разрешение да
дойде на лова. *Знае с братовчед си Калиман Александър.*

Той нямаше да изтърве въздите.

И самодържецът на вси българи усети как олеква на сърцето му.
Най-тежката му грижа се разпиляваше като мъгла под слънцето. Защото
не беше толкова мъчно да създадеш една мощна държава, колкото да я за-
пазиш за векове. Да пребъде.

И той благосклонно кимна към Якова, който оживено разправяше
нещо, гледайки към него, сякаш отгатваше мислите които го вълнуваха.

- Болярите са най-голямото зло. Те погубиха Рус. Защото всеки бо-
ляр ламти да стане княз. ~~А~~ Всеки княз - да стане велик княз. А за
да стане велик княз на Киевския престол способен е да ^{дори} вика чужда по-
мощ...

- Както Иванко повика ромеите, а Борил се съзвиза с латинците, за да
го закрепят на престола... - измърмори негодуващ Приязд.

- Затова ^{стий} ~~бий~~ батюшка, болярите, унищожавай ги! възкликна Яков. -
Когато народът галицки изгони Владимир Ярославич, той отиде да иска
помощ от угрите, където сестра му беше кралица... И се върна с чужди
войски. Ала народът се възбунтува. Против народната воля не може да се
върви. Тази воля каза: "Владимире, сине на великия Ярослав Осмомисъл!
Ние не искаме да те убиваме, но не искаме да се кланяме на попадията.
Такава жена не може да седи на златния стол до тебе. Върни я на попа,
на първия и мъж. Престани да грабиш чуждите жени, нашите дъщери и сестри.
Прибери се в своя трем, вземи си жена по прилика, събери галичките
мъже, ала не за разгул и пиянство, а за да се съветваш с тях! И ние ще
те признаем за наш велик княз. Иначе, пази се! Ще съберем полковете си